

Mig segle amb Modest Prats

No és gens habitual que algú hagi estat tan respectat, tan escoltat i tan unànimement valorat com ho ha estat Modest Prats a la societat gironina. Tots sabem, naturalment, que el seu mestratge intel·lectual ha arribat també a la resta de la societat catalana, però ha estat sobretot entre nosaltres, els gironins, on Modest Prats ha volgut treballar com a professor, com a vicari i com al gran orador que és i que ha estat, i ha estat entre nosaltres també on Modest Prats ha deixat essencialment la seva empremta. Primer, en el seminari de Girona, on va ser professor de teologia, després –i sobretot–, en el Col·legi Universitari i a la Facultat de Lletres de la Universitat de Girona, on ha fet de professor durant quaranta anys. El 2001, quan va deixar la docència, Xevi Planas

va tenir-hi una llarga conversa que vam publicar en el número 209 de la *Revista de Girona*. Modest Prats hi recordava la seva infantesa a Castelló d'Empúries, el seu pas pel seminari i per la universitat de Barcelona, els seus estudis a Roma i París, els seus articles a la revista *Presència*, la seva feina a la UdG i, també, tot i que més ràpidament, algunes anècdotes de la seva activitat pastoral com a vicari. Amb una mica de retard, però amb el mateix entusiasme que tots aquells que ens han precedit, la *Revista de Girona* volem agrair-li públicament tot el que ens ha aportat i felicitar-nos per la publicació d'*Homilies de Medinyà*, un llibre que recull alguns articles autobiogràfics, algunes homilies, sermons, conferències, textos d'exercicis espirituals o quaresmals i fins i tot un parell d'escrits més

clarament literaris. Tal com podem llegir també en el primer text, a la Presentació, Xavier Folch escriu que, més enllà de les conviccions religioses de cadascú, tots els que estimem Modest Prats compartim amb ell una certa idea del país i una mateixa preocupació pel seu futur i ben especialment pel futur de la nostra llengua. «Vam haver d'aprendre a descobrir Catalunya. Vam créixer en un país derrotat... Ara em pregunto: Haurem també estat capaços de salvar el futur?», diu Modest Prats. Avui, que sembla que vivim uns moments decisius per al futur del nostre país, i avui, que ens sembla també que, tot i que no havia estat mai tan normalitzat, al mateix temps, el català no havia estat mai tan en perill, aquesta pregunta és més pertinent que mai. Salvarem la llengua i serem prou valents i prou forts i prou convincents com per poder decidir entre tots què volem que sigui Catalunya?

Ángeles Santos Torroella, asseguda amb algunes de les seves obres, a casa seva l'any 2008. Foto: Uly Martín/El País SL.